

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.156/2022/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. október 28. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. január 12. napján kihirdetett 6.B.890/2017/73. számú ítéletét Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. helybenhagyja azzal, hogy I.r. terheltet a 3 (három) év, míg II.r. vádlottat a 2 (kettő) év tartamú gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó tagi illetve igazgatói vagy gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra is ítéltnek tekinti.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. január 12. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 6.B.890/2017/73. számú ítéletében a fellebbezéssel érintett Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat – utóbbit, mint bűnsegédet – bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [1978. évi IV. törvény 276. §]. Terhelt1 I. r. vádlottat ezért halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre, valamint 300.000.-forint pénzmellékbüntetésre ítélte. A kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén annak átváltoztatásáról, továbbá a vádlottat 3 évre „eltiltotta attól, hogy gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja, illetve igazgatója vagy gazdasági társaság vezető tisztségviselője legyen”. Terhelt2 II. r. vádlottat halmazati büntetésül 1 év 4 hónap börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette, valamint 2 évre „eltiltotta attól, hogy gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja, illetve igazgatója vagy gazdasági társaság vezető tisztségviselője legyen.”

[2] Az elsőfokú ítélet a fellebbezéssel nem érintett Terhelt3 III.r. terheltet érintően 2022. január 31. napján, míg Terhelt4 IV.r. terhelt tekintetében 2022. január 12. napján jogerőre emelkedett.

[3] Az ítélet ellen a kihirdetésekor az ügyészség jelentett be fellebbezést az I. r. és a II. r. vádlottak terhére a büntetés súlyosítása, ezen belül I. r. vádlott esetében hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása, valamint a foglalkozástól eltiltás tartamának felemelése, míg a II.r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés tartamának és a felfüggesztés próbaidejének felemelése érdekében.

[4] Ezen túlmenően az ítélettel szemben I. és II.r. vádlottak védői – előbbi a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott három munkanapos határidőben – a büntetés enyhítése végett fellebbezett.

[5] Az ügyészség fellebbezésének írásbeli indokolásában az I. és a II. r. vádlottak terhére rótt cselekmények tárgyi súlyát hangsúlyozta, s sérelmezte, hogy ezzel szemben az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek. A súlyosító tényezőket mindkét vádlott vonatkozásában kiegészíteni látta indokoltnak a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságával, melyet köztudomású tényként kezelve, statisztikai adatok hiányában is megállapíthatónak tartott, illetőleg a folytatólagos elkövetéssel. Kiemelte, hogy az adóbevétel-csökkenés összege az I. r. vádlott esetében többszöröse a minősítés szerinti alsó értékhatárnak. Emellett hivatkozott I.r. vádlott elkövetéskori büntetett előéletére, míg II.r. terhelt tekintetében a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésre.

[6] Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint – az enyhítő körülmények mellett is – indokolatlan az I. r. vádlott esetében a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztés kiszabása. A minősítéshez képest irányadó középértékhez viszonyítottan – mely 5 év 6 hónap – e büntetés nélküli mind az egyéni, mind az általános visszatartó erőt, ezért az I. r. vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés, hosszabb tartamú foglalkozástól eltiltás és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta. A II.r. vádlott vonatkozásában, bár az irányadó középértéktől való nagyobb eltéréssel és a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével egyetértett, esetében is a jelentős terhére szóló tényezők okán a szabadságvesztés és a felfüggesztés próbaidejének felemelését látta szükségesnek.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.284/2022/7. számú átiratában, az ügyészi fellebbezést fenntartva, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására tett indítványt akként, hogy az ítéltábla az I. r. vádlottal szemben – a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzésével – a szabadságvesztés és a foglalkozástól eltiltás tartamát emelje fel, egyúttal szabjon ki vele szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetést; a II. r. vádlottat érintően pedig a szabadságvesztés és próbaidő tartamát emelje. Az átiratban – a Be. 590. § (3) és (5) bekezdései értelmében – utalt a felülbírálat terjedelmének korlátozott voltára, kitért továbbá arra, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartva folytatta le az eljárást, amely még a korábbi büntetőeljárási

törvény hatálya alatt kezdődött. Mivel a tárgyalás a tanács tagjainak változása miatt többször megismétlésre került, az utolsó megismétlést megelőző tárgyalási napokat az ítélet helytállóan nem tüntette fel. Kiemelte, hogy az I. és a II. r. vádlott tekintetében a történeti tényállás és a jogi minősítés megegyezik a – tényállás tekintetében kisebb módosításokkal ellátott – vádirati tényállással. A Be. 562. § (2) bekezdésének megfelelően, hogy a bizonyítékok értékelése hiányzik az elsőfokú ítéletből. Kifejtette, hogy a törvényszék a bűnösségi körülményeket helyesen vette számba, azonban azok tényleges súlyuk szerinti értékelése elmaradt, ezért a büntetési célok érvényesülése érdekében a büntetések fentiek szerinti súlyosítását tartotta indokoltnak.

[8] Az I. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában továbbra is a büntetés enyhítését indítványozta, s e körben lehetőséget látott – különösen a 12 éves időmúlásra, melynek nagy része alatt védence büntetőeljárás hatálya alatt állt, arra, hogy azóta családot alapított, kiskorú gyereket nevel – a szabadságvesztés tartamának az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) és (2) bekezdés c) pontja szerinti rendelkezésének, vagyis az enyhítő szakasz alkalmazásával történő mérséklésére.

[9] A II. r. vádlott védője fellebbezését a Be. 584. § (6) bekezdésben írt kötelezettsége ellenére írásban nem indokolta.

[10] A fellebbezések nem alaposak.

[11] Miután az I., II.r. vádlott terhére bejelentett fellebbezés kizárólag az 583. § (3) bekezdés a) pontján alapult, s nyilvános ülés tartására indítvány az ügyészség, a terheltek és a védők részéről sem érkezett, ezért az ítéltábla az ügyben a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulást tűzött ki.

[12] A másodfokú bíróság, figyelemmel arra, hogy az ügyészség és a védelem is kizárólag a kiszabott büntetés mértékét sérelmezte [Be. 583. § (3) bekezdés a) pont], a Be. 590. § (3) és (9) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezéssel érintett vádlottak, és csak a fellebbezéssel támadott rendelkezések tekintetében bírálta felül.

[13] A Be. 590. § (5) bekezdése alapján ugyanakkor a korlátozott felülbírálat kiterjedt a hatályon kívül helyezést eredményező feltétlen és relatív eljárási szabálysértések vizsgálatára, a bűnösségre vont következtetés okszerűségére, és a bűncselekmények minősítésére is.

[14] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdésben írtak alapján felülbírálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket, illetve ilyen rendelkezések meghozatalának szükségességét is.

[15] Ennek eredményeképpen az ítéltábla megállapította, hogy a büntetőeljárás megszüntetésének Be. 567. § (1) és (2) bekezdésében írt okai nem állnak fenn [Be. 607. § (1) bekezdés], továbbá, hogy a törvényszék a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt abszolút, illetőleg a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti relatív, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabályt nem sértett.

[16] Az elsőfokú bíróság a tárgyalás egy részét még az 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban korábbi Be.) míg más részét már új eljárási törvény, azaz a 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) szerint folytatta le. Tekintettel arra, hogy a Be. 870. § (1) bekezdése szerint a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, még a korábbi eljárási törvény szerint végzett cselekmény akkor is érvényes, ha azt e törvény másként szabályozza, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által elvégzett eljárási cselekmények törvényességét az annak időpontjában hatályos büntetőeljárási törvény rendelkezései alapján vizsgálta. Ennek értelmében az állapítható meg, hogy a 2018. július 1. napját megelőző határnapokon a korábbi Be. rendelkezéseit a bizonyítási eljárással összefüggésben lényegében megtartotta.

[17] A 2018. július 1. napját követően tartott tárgyalási határnapon felvett bizonyítás során is minden releváns eljárásjogi rendelkezésre kiterjedt a figyelme. A vádlottak, tanúk figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént.

[18] A 2019. szeptember 20-i határnapon a törvényszék a tanács összetételében (hivatásos bíró személyében) történt változás folytán a tárgyalást a Be. 513. § (3) és (4) bekezdésében foglaltakkal összhangban ismételte meg a tárgyalás korábbi anyagának ismertetésével. A 2020. október 9. napján tartott tárgyaláson, figyelemmel a megelőző 2020. február 21. napján tartott tárgyalásra és a 2019. évi LVIII. törvény 219. § (5) bekezdésében írt rendelkezésre, a tárgyalási időköz nem telt le, így a tárgyalás megismétlésének szükségessége fel sem merülhetett.

[19] Az elsőfokú bíróság a Be. 2021. január 1. napján hatályba lépett módosítását követően, 2021. június 4. napjától megtartott tárgyaláson már csak egyesbíróként, ülnökök közreműködése nélkül járt el. A másodfokú bíróság ezen eljárását – bár nem feltétlenül a Be. 2021. január 1. napján történt, I. és II.r. vádlottat egyébként nem érintő változásai miatt – az ítéltábla az alábbiak szerint tartotta törvényesnek.

[20] A Be. 10. § (1) bekezdés 3/f. pontja gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekménynek minősíti (2021. január 1. napjától) a Btk. 396. § (5) bekezdése szerinti költségvetési csalást és az ezzel összefüggésben elkövetett költségvetési csaláshoz kapcsolódó felügyeleti vagy ellenőrzési kötelezettség elmulasztását is.

[21] A Be. 13. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság a gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekmény miatt három hivatásos bíróból álló tanácsban jár el, a tanács egy tagja a törvényszék gazdasági ügyszakának, ennek hiányában a törvényszék polgári ügyszakának bírója.

[22] Az átmeneti rendelkezések közötti a Be. 868. § (1) bekezdése szerint ugyan az új Be. rendelkezéseit a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell, azonban a (2) bekezdés szerint az eljárást – a (3) bekezdésben szabályozott kivétellel – a korábbi jogszabályban meghatározott összetételű bíróság folytatja le, ha az ügy e törvény hatálybalépése előtt a bírósághoz érkezett.

[23] A (3) bekezdés rendelkezéseit tekintve a jelen – 2013. decemberében a bíróságra érkezett – ügyben is elvileg ez a szabály az irányadó, már amennyiben a vád tárgyává tett bűncselekmény (az adócsalás büntette) a fenti értelmező rendelkezés alapján a költségvetési csalással egyenértékűként kiemelt gazdasági bűncselekménynek minősül.

[24] Erre vonatkozóan a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatálybalépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról szóló 2012. évi CCXXIII. törvényt indokolt alapul venni, amelynek 5-12.§-ait 2018. július 1-i hatállyal módosította a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény hatálybalépésével összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2017. évi CXCVII. törvény, a következők szerint.

[25] Az 5.§-t módosító szöveg: „Ahol a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) a Btk.-ra vagy a Btk. Különös Részére hivatkozik, ott az 1978. évi IV. törvényt, illetve az 1978. évi IV. törvény Különös Részét is érteni kell.

[26] A 6. §-t módosító szöveg: „A Be. 10. § (1) bekezdés 3. pontja alkalmazásában gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekmények az 1978. évi IV. törvény szerinti következő bűncselekmények is:...c) az 1978. évi IV. törvény 310. § (5) bekezdése szerinti költségvetési csalás és az ezzel összefüggésben elkövetett költségvetési csaláshoz kapcsolódó felügyeleti vagy ellenőrzési kötelezettség elmulasztása” (376.§).

[27] Ebből következően az 1978. évi IV. törvény költségvetési csalást szabályozó törvényi tényállásának (310.§) 2012. január 1-je előtt hatályos, adócsalás címet viselő tényállását a jogalkotó nem emelte be az új Be. 10.§-ának értelmező rendelkezései közé. Ennek két oka lehetett: vagy megfedkezett róla, vagy pedig szándékosan engedte ki az adócsalást a kiemelt gazdasági bűncselekmények elbírálásának perjogi szabályai alól. Az eredmény szempontjából azonban ez közömbös, az ítélőtábla álláspontja ugyanis e téren az, hogy egy értelmező rendelkezés pontosan az egyértelműsítést célozza, ekként annak eltérő – adott esetben kiterjesztő – értelmezése nyilvánvalóan kizárt, a jogalkalmazó kötve van az adott és konkrét jogalkotói iránymutatáshoz.

[28] Mindebből pedig csak az vezethető le, hogy az egyesbírókénti eljárásnak jogszabályi alapja már a 2018. július 1. napján hatályba lépett Be. rendelkezései alapján is fennállt. Ezt a megállapítást nem rontja le az sem, hogy I. és II.r. terheltek cselekménye az elbíráláskori büntető törvény (Btk.) alapján – ahogy arra az elsőfokú bíróság jogi indokolásában közvetve utalt – az üzletszerűség okán a Btk. 396. § (5) bekezdés b) pontja szerint minősült volna, minthogy a vádemelésre, majd később a marasztalásukra is az 1978. évi IV. törvény 310. §-a szerinti adócsalás bűncselekményében került sor.

[29] A törvényszék az okiratokat, iratokat is tárgyalás anyagává tette, a szakértői véleményeket hasonlóképpen ismertette.

[30] Az elsőfokú bíróság a Be. 562. § (2) bekezdésének megfelelően röviden indokolta határozatát. Az ennek megfelelően szerkesztett ítélet a Be. 561. § (3) bekezdés a)-c) és e) pontjában, valamint a Be. 564. § (4) bekezdésében meghatározott kötelező elemeket tartalmazza.

[31] Az elsőfokú ítélet vádlottak korábbi büntetéseire vonatkozó része (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) Terhelt2 II.r. terhelt tekintetében kiegészítésre szorul az iratok, erkölcsi bizonyítvány alapján az alábbiak szerint:

A II.r. vádlott a jelen eljárásban elbírált cselekmények elkövetése után hat esetben volt büntetve, ezek közül azonban a cselekmények elkövetésének időpontjában már két eljárás is folyamatban volt:

- A Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.B.IX.35540/2011/45. számú, a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.6507/2014/5. számú határozatával jogerőre emelkedett ítéletével 3 rendbeli sikkasztás büntette, 2 rendbeli tartozás fedezete elvonásának vétsége miatt (elkövetési idő: 2007. december 4. és 2008. január 24. között) 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette.

- Ezen túlmenően a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 8.B.II.732/2011/38. számú, 2013. július 16. napján jogerőre emelkedett ítéletével 2008. május 23. napján elkövetett csalás büntette miatt 1 év – végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett – börtönbüntetésre ítélte.

[32] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás – melynek megalapozottságát az ítéltábla a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta – a Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadó volt.

[33] A tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlottak bűnösségére, s cselekményüket – az alkalmazandó büntető törvény helyes megválasztásával – törvényesen minősítette.

[34] Az elsőfokú bíróság a Btk. 2. §-ára figyelemmel megalapozottan döntött a főszabály szerint irányadó elkövetéskori büntető törvény alkalmazásáról, figyelemmel a költségvetést károsító bűncselekmény üzletszerű elkövetési módjára, melyet megalapoz a több bevallási időszakot, egy évet átölelő, egyértelműen az adófizetés elkerülésére, ezáltal nyereségszerzésre irányuló elkövetés. Az üzletszerű elkövetés pedig az elbíráláskori büntető törvény (2012. évi C. törvény) alkalmazása esetén a cselekmény súlyosabb megítélését maga

után vonó minősítő körülmény, s így a büntetési tételkeret alsó és felső határának emelkedése folytán már önmagában kizárja az elbíráláskori büntető törvény alkalmazását.

[35] A cselekmények minősítése, az elkövetői alakzat megállapítása, a rendbeliség, folytatólagosság szempontjai helyesek.

[36] A több bevallási időszakot átölelő részcselekményeket, figyelemmel arra, hogy annak elkövetésére azonos céget (cég1), azonos adónemet (ÁFA) és egymást követő bevallási időszakokat érintettek, a törvényszék helyesen foglalta az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdése alapján a folytatólagosság törvényi egységébe. S azokat törvényesen minősítette az adóbevétel csökkenés különösen nagy érték alsó határát meghaladó összegére és az 1/2006 BJE határozatban foglaltak szem előtt tartásával, arra figyelemmel, hogy visszaigénylésre egyetlen bevallási időszak tekintetében sem került sor, az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdése szerinti adócsalás büntettének, illetőleg a valótlan tartalmú adóbevallások többszöri felhasználása folytán az 1978. évi IV. törvény 276. §-a szerinti magánokirat-hamisítás vétségének, melyeket I.r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 20. § (1) bekezdése szerinti tettesként, II.r. vádlott pedig az 1978. évi IV. törvény 21. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédként valósított meg.

[37] Az elsőfokú bíróság által feltárt, büntetés kiszabásánál irányadó körülmények pontosításra, kiegészítésre szorulnak.

[38] Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget a több mint 12 éves időmúlásnak, melynek nagy része alatt az I. és II.r. vádlott büntetőeljárás hatálya alatt állt, s melynek nyomatékát az elsőfokú ítélet óta eltelt majdnem egy év tovább növelte.

[39] II.r. vádlott esetében további enyhítő tényező, hogy a terhére róható, közreműködésével okozott adóbevétel csökkenés összege a különösen nagy érték alsó határát nem sokkal haladta meg.

[40] Mindkét vádlott (főként I.r.) terhére szól a több bevallási időszakot érintő folytatólagos, s a minősítésnél értékelést nem nyert üzletszerű elkövetés. Ugyanakkor I.r. vádlottnál mellőzni kellett a súlyosító tényezők közül arra utalást, hogy a vagyoni hátrány összege a különösen nagy érték alsó határát ötszörösen meghaladta, miután meg sem közelítette az 500 millió forintos felső határt, mely utóbbi valóban a tárgyi súlyt növelő hatással bírna.

[41] Ellenben mindkét vádlott vonatkozásában – az ügyészi átiratban foglaltaknak megfelelően – a költségvetést károsító cselekmények országos, de különösen Budapest területét érintő köztudomású elszaporodottságát is figyelembe vette súlyosító körülményként az ítéltábla.

[42] A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett azon elsőbírói állásponttal, hogy I.r. terhelt 1991. évi összbüntetése, mely az erkölcsi bizonyítványában már nem szerepel, a büntetés kiszabásánál érdemi jelentőséggel nem bír, hiszen további büntetése nem

volt, s jelen eljárásan kívül másik büntetőeljárás sem indult ellene, így megváltozott életvezetésére aggálytalan következtetés vonható.

[43] Ellenben II.r. vádlott, aki a cselekmény idején büntetlen előéletű volt, terhére szól a két büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés.

[44] Az így kiegészített bűnösségi körülményeket a cselekmények tárgyi súlyával is összevetve, a másodfokú bíróság I. és II.r. vádlottat érintően is egyetértett az alkalmazott büntetési nemekkel, illetőleg azok tartamával, mértékével is.

[45] A cselekmények tárgyi súlya, az elkövetés körülményei okán a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget szabadságvesztéstől eltérő büntetési nem alkalmazására, s I.r. vádlott esetében a több bevallási időszakot érintő folytatólagos elkövetésre (a vagyoni hátrány összegére tekintettel) fel sem merülhetett az enyhítő szakasz alkalmazása. Az enyhítő tényezők, s ezek közül is elsődlegesen az időmúlás nyomatéka, a cselekmény adott bűncselekményi kategórián belüli jelentős tárgyi súlya ellenére a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztéssel kellően kifejezésre jutott.

[46] II.r. vádlott esetében pedig az 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés c) pontjának alkalmazásával meghatározott szabadságvesztés tartama a belső arányosság követelményének, e terhelt bűnsegédi minőségének és a közreműködésével okozott vagyoni hátrány I.r. vádlottéhoz képest kisebb összegének is megfelel. Ennél nagyobb mérvű elengedésre II.r. vádlott esetében sem látott alapot a két büntetőeljárás hatálya alatti, folytatólagos elkövetés miatt.

[47] Ugyanakkor a büntetések jelentős mértékű súlyosítása sem volt szükséges, s e körben az ítéltábla is döntő jelentőséget tulajdonított a rendkívüli (12 éves) időmúlásnak, melynek nagy része alatt a terheltek büntetőeljárás hatálya alatt álltak.

[48] A szabadságvesztés végrehajtásnak felfüggesztésére vonatkozó elsőbírői rendelkezés indokait maradéktalanul osztotta az ítéltábla. A felnőttkorúak próbára bocsátásáról és a büntetés végrehajtásának felfüggesztéséről szóló 55. BK véleményben írtakra figyelemmel a következőkre még mutat rá. A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztéséről a bíróság a súlyosító és enyhítő körülményeket, valamint a büntetéskiszabási elveket figyelembe véve dönt. Mindebből szükségszerűen következik, hogy azon körülmények (s ez az enyhítő tényezőkön túl a súlyosító tényezőket is magában foglalja), melyek jelen ügyben a kiszabott büntetés nemét és mértékét megalapozták, a szabadságvesztés végrehajtásnak felfüggesztése szempontjából is jelentőséggel bírnak. Az említett körülmények és a büntető törvényben megjelölt büntetési célok érvényesülése között szoros kölcsönhatás van. A törvény szövege, hogy a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére „különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel” kerülhet sor, értelemszerűen jelenti azt is, miszerint amellet, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése az általános megelőzés követelményével szemben nem állhat, mégis elsődleges jelentősége az egyéni megelőzésnek van. Ezen túl a büntetést befolyásoló tárgyi tényezők közül az időmúlás (a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III/10. pont) nagyobb mértéke, és ezen belül a büntetőeljárásnak a terheltek

önhibáján kívüli jelentős elhúzóódása esetén is a büntetési célok közül a generális prevenció szükségszerűen háttérbe szorul a speciális, az elkövető visszatartását előmozdító büntetési célhoz képest. Jelen ügyben, amellet, hogy több mint 12 éves időmúlás következett be, az I.r. vádlott személyi körülményeiben, életvezetésében is kedvező irányú változások történtek, míg II.r. vádlott az elkövetéskor büntetlen előéletű volt. Ehhez képest önmagában a költségvetést károsító cselekmény nem vitásan jelentős tárgyi súlya, a társadalom értékítélete szerint is súlyosabban elítélendő volta, elszaporodottsága nem zárhatja ki a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését. Az elsőfokú bíróság a próbaidő tartamát is helyesen, valamennyi releváns körülmény szem előtt tartásával határozta meg, annak módosítását az ítéltábla nem látta indokoltnak.

[49] Az elsőfokú ítélet helyesen nem tartalmazott rendelkezést a szabadságvesztés elrendelése esetén a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára vonatkozóan, miután az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése alapján a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a végrehajtási fokozathoz igazodott, így annak végrehajtás során történő változása (pl. enyhébb végrehajtási fokozat megállapítása stb.) a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára is kihat.

[50] Az 1978. évi IV. törvény 56. § (1) bekezdés b) alapján, miután az I., II.r. vádlottak a gazdasági társaság vezető tisztségviselői (ügyvezetői) pozíciójuknak, mely az 1978. évi IV. törvény 56. § (3) bekezdése alapján foglalkozásnak minősül, felhasználásával követték el a terhükre rótt cselekményt, a büntetési célok érvényesülése érdekében a foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabásáról az elsőfokú bíróság törvényesen döntött, s annak 1978. évi IV. törvény 57. § (1) bekezdésében írt keretek közötti tartama is megfelelő.

[51] A megfelelő jövedelemmel rendelkező I.r. vádlottat érintően továbbá az 1978. évi IV. törvény 64. § (1) bekezdés a) pontja alapján kötelezően kiszabandó pénzmellékbüntetés és annak mértéke is helytálló és indokolt volt.

[52] A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés törvényes, s az elsőfokú bíróság annak jogszabályi alapjára is pontosan hivatkozott.

[53] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdés II. fordulata szerinti tanácsulésen az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett BathóZoltán Attila I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott tekintetében a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a foglalkozástól eltiltásra is ítéltnek tekintette az I.és II. terheltet, miután a fő- és „mellékbüntetésre is ítélni kell” a vádlottat. (A „határozatszerkesztés” tárgykörben a Kúria joggyakorlat-elemző csoport vélemény 5. számú melléklet III/2/e) pont).

dr. Borbás Virág Bernadett sk.

dr. Raczky Katalin sk.

dr. Csermák János sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.890/2017/73. számú ítélete Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.156/2022/6. számú végzése folytán 2022. október 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. október 28.

dr. Borbás Virág Bernadett sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő